

[Sigsgaard.]

at karakteren af kommunernes fremtidige opgaver, som jo ikke vil være identiske med de nuværende — efter min opfattelse vil der være flere, og der vil også til en vis grad være andre opgaver — kan være en sådan, at den vil tilsige en mindste kommunestørrelse på normalt f. eks. 8.000-10.000 indbyggere. Det er meget sandsynligt, at man når frem til et sådant resultat måske om nogle ganske få år, og så skal man altså til at lave hele systemet om igen. Derfor var det, jeg mente at man burde først have prøvet på at analysere, hvilke opgaver vi kommer til at stå over for i fremtiden, og derefter have fundet ud af, i hvilken kommunestruktur vi bedst kan nå til løsningen af de opgaver.

Om hovedstadsområdet sagde ministeren, at han havde tillid til, at hovedstadskommunernes samråd kan løse problemerne. Jeg ved ikke, om ministeren virkelig for alvor har den tillid, i hvert fald deler jeg den ikke. Jeg synes heller ikke, det er realistisk, efter at man nu i hovedstadsområdet har diskuteret i årtier uden at nå frem til et resultat.

Jeg føler mig altså ikke særlig tryk ved, at folketinget fortsat vil undlade at beskæftige sig med hovedstadsrådets forhold, og jeg forstår heller ikke begrundelsen for, at hovedstadsområdet skal have en særstilling. Man kan i hvert fald ikke afvise, at der netop i hovedstadsområdet er meget store kommunale problemer, og jeg synes, det er lidt for dårligt, at man bare fortsat går udenom.

Ministeren mente også, at jeg vist havde taget munden lovlig fuld, dengang jeg talte om, at vi måske skulle ned på 50 eller 20 kommuner — sådan sagde ministeren. Sådan udtrykte jeg mig nu ikke. Jeg sagde, at det kunne jo tænkes, at man engang i fremtiden ville nå frem til kun at have 50 eller 100 kommuner, jeg ved det ikke, og det er ikke en opfattelse, jeg har, at vi bør nå ned på det antal kommuner. Det er ganske umuligt i dag at gøre sig klart, om man engang vil nå derhen, men der er en mulighed for det, og i hvert fald tror jeg, at antallet af kommuner vil gå nedad; det vil ikke, hvis vi kommer ned på 250 eller 400 nu, senere bevæge sig opad til 500-600-700 kommuner; det tror jeg ikke. Det, jeg i første omgang

vil sige, er, at tallet 400 kommuner forekommer mig lidt tilfældigt valgt; der kunne være en hel del ting, som taler for at gå noget længere ned i første omgang, måske ned på et antal af 200-300 kommuner. Men det kan vi jo ikke diskutere i detaljer her.

I hvert fald, hvis ministeren er enig i, at det bør være kommunikationsmønstret i samfundet, der også i fremtiden skal være afgørende for kommunernes størrelse, vil man ikke her i dag med rette kunne afvise, at vi i fremtiden kommer til at gå væsentligt længere ned med kommunernes antal.

Og så lige en lille bemærkning til sidst. Ministeren havde forstået mig sådan, at jeg var imod frivillighedens princip, som her fortsat bringes i anvendelse. Der har jeg måske også udtrykt mig uheldigt. Jeg er ikke imod, men jeg pegede på, at frihedsprincippet, frivillighedsprincippet, kan have visse uheldige konsekvenser. Jeg nævnte én her, at det lyder vældig godt, at det hele skal være frivilligt, men det kan komme til at gå ud over de fattigste og dårligst stillede kommuner, fordi ikke så forfærdelig mange af de mere velaflagte kommuner vil være alt for interesserede i at blive lagt sammen med de dårligere stillede kommuner. Jeg synes lige, man skal have opmærksomheden henvendt på det. Hvis man kunne indskrænke frivilligheden en smule, sådan at man i hvert fald sikrede sig mod den slags uheldige virkninger, synes jeg, det ville være godt.

Indenrigsministeren (*Hans Hækkerup*): I anledning af det ærede medlems sidste bemærkninger vil jeg gerne fremhæve, at kommunallovskommissionen jo igennem sit arbejde, gennem amtsundersøgelserne, har foretaget en ganske nøje undersøgelse af, hvilke opgaver kommunerne i øjeblikket løser med henblik på, hvilke opgaver kommunerne også fremover må antages at skulle løse. Og det gælder såvel primær- som sekundærkommunerne. Det er i hvert fald det indtryk, jeg får, når jeg læser disse betænkninger, og det er det, der for mig fører til, at jeg må sige, at resultatet af hele denne undersøgelse i en række amtskommuner har været, at man er nået frem til, at minimum bør være 5.000-6.000 indbyggere pr. kommune.

Der er ingen, som har lagt sig på tallet 400.